

KORPA TAMÁS* VERSEI

Lennart Sjögren délutáni akvarellje mellé

„Régi térképek szélein hétféjű
sárkányok ólálkodtak
mint Bernt Notke szárnyasoltárán
Lübeckben
iniciálé nyakkal – mégis tüzet okádva
mondj egy imát a matériáért is
kit a szentek leszóltak s már ma
nem mondom hogy rossz ez az élet
pedig a (z)úr az úr tudom
Helsingör falait döngető
hajónaszádok nevében tiltakozom
én ama svéd s holnap se bátor
kit a szentek leszóltak
Stockholm
a buszmegálló kéken lángol
Központi Pályaudvar
(mögöttem felfűrészelt nagy
hegyekből madárrajok szakadnak
az égbe ki
megalvad a térben minden izotóp
szél a forgácsot kazlakba szedi)
négykézlábon hullámzik a tenger
hamarosan kétlábra áll
kiegyenesedik elhasal s etalál
az északi fény hipnózisban
csapódik a gránitfalaknak

s olyan ez a vers is mint régi
térkép szélén ólálkodó sárkányalak
tekintete mielőtt tiltakozom
mielőtt – tiltakozom! –
szétharapná a hajónaszádot
s kettétörné a tengert”
*(ma sem festhetem meg
a megfesthetetlent)*

---

* Vers első helyezett.

Radnóti

Könnű célpont lenne
a hold – ma oly kerek.
(Ah der springt noch auf!)
Magam sem hinném már,
hogy többé felkelek.
Költő írj! A macska
kényesen miákol...
Kaszást húznak elő
a ládafiából...
Fanni várna szőkén,
és főzne meggylikört?
Hová írjak, ha már
az ég is összetört?!
S villám rázta testtel
óh Lorca is halott?
Vívjak minden esttel:
kiakadt ál(!)kapocs?
(átvágja a holdat
a zsilett-penge él)
tolla még kezében-
de újratölt a szél...
Fanni vár már szőkén,
nyitja a kiskaput,
harmatcsepp a bőrén...
– Oh der springt noch auf! –

Szeptember

Más vágányok között gyűrűzik
az út itt egy kifakult
pad kifakult kórterem
infúziót csöpög az alkony
egy vonat kürtöl: úgy legyen

szuronnyal téblábol az ősz
a folyóparton bevetésre vár
s a töltött puskacsőre
elengedi a hegyek rojtjait
a nyár.

Még egyszer

kint jár Miklós
a kertben s vidám
a lázas délután
borospoharat keres
– a Hold ma oly kerek –
még önfeledt
s a messzi kék hegyek
átférnek a tű fokán
szarvasagancs porlad
homlokán
clamate ter: kyrie eleison
bizony mondom
bizony mondom...

(a dombokon még meglapul a nap
és a tenger gögicsél mormol –
de egy kis kés bennem dorombol
farkasfogakban korog a holnap)

AZON AZ ÉJSZAKÁN

BALAJTHY ÁGNES*

Azon az éjszakán édes, könnyű szél fútt a tenger felől, és mi zsoldárokat énekelve mentünk fel a hegyre. Alattunk feküdt a város, még mindig boldogan viselve az Ünnepragyogását, álmában is mulatott. Az utcák évszázados mocskából most nem látszott semmi, leheletkönnyű fekete lepel takarta, mint a messzi földről érkezett zarándokok arcát. Hal-kan beszélgettünk, a vacsora nyugtalanító íze már elhagyta szánkat. Köröztünk úgy zizegetek az olajfalevelek, mintha titkokat suttognának, s mi békés szívvel tapodtuk az ösvényt. A titkokat csak ő értette.

Végre felértünk a Kertbe. Nem tudtuk, mit fogunk itt csinálni éjnek idején, egyre álmosabbak lettünk, örömmel telepedtünk hát le a fűbe. Valaki függét is szedett, azt rágszáltuk rá várva, ő pedig felém intett, s hívta bátyám is. A Sziklának még nem is szólt, de ő már ugrott. Büszkék voltunk. Megint minket választott. Minket, az erőseket.

Azon az éjszakán úgy nézett ránk, mint még soha. Szeme mély volt, mélyebb, mint a tó legmélyebb pontja, ahova hálómát valaha is kivettem: tekintete akkor a fájdalmak fe-

---

* Próza és tanulmány első helyezett.